

BEAST OF THE SOUTHERN WILD

Hushpuppy woont in "The Bathtub", een kleine, vergeten, verarmde gemeenschap in een verplicht evacuatiegebied onder een dijk in het zuiden van Louisiana. Hushpuppy is zeer onafhankelijk voor een vijfjarige. Haar moeder vertrok toen ze heel klein was; haar vader, Wink, zorgt voor haar, maar Hushpuppy en Wink wonen elk in hun eigen huis. De inwoners van The Bathtub houden van hun huis, maar het wordt bedreigd door overstromingen vanwege de dijk. Wink beschadigt de dijk om The Bathtub te beschermen, maar zijn actie waarschuwt de lokale autoriteiten voor de aanwezigheid van mensen in het onveilige gebied. Bewoners worden onder dwang naar een schuilplaats in een veiliger gebied gebracht; terwijl Wink daar leert dat hij erg ziek is. Als ze de kans krijgen, keren veel van de bewoners van De Badkuip terug naar hun huis. Daar sterft Wink en staat Hushpuppy erop samen met de andere bewoners van The Bathtub zijn brandstapel te laten drijven.

De adoptie-aansluiting

Lou Lumenick van The New York Post noemde "Beasts of the Southern Wild" een "uitdagende maar enorm lonende film". Het belang ervan voor de adoptie ligt in de uitdaging. Hushpuppy, Wink en de burgers van The Bathtub zijn gelukkig in hun leven. Hun leven is echter niet perfect: Wink drinkt altijd alcohol, en de meeste maatschappelijk werkers zouden hem waarschijnlijk aangeven als een nalatige - en mogelijk mishandelende - ouder. Het huis is in ellende, het onderwijs op de school lijkt verdacht, de bewoners zijn diep verarmd en de stad waar ze wonen is niet echt veilig. Maar toch is dit voor hen een thuis. Buitenstaanders die beter af zijn - in een veiligere fysieke omgeving en met meer middelen, leggen hun hulp op aan de bewoners van The Bathtub, maar bij de eerste gelegenheid, de bewoners van De badkuip gaan terug naar huis. De buitenstaanders begrepen het belang - of de waarde - van de gemeenschap in The Bathtub niet.

De moeizame (maar dankbare) adoptieverbinding is het gezichtspunt dat deze film biedt. De opgelegde hulp is niet altijd welkom (en misschien niet eens de beste keuze.) Adoptieouders en adoptieprofessionals zijn het misschien niet eens met de point-of-view die dit filmpje suggereert, maar zouden bereid zijn om gevoeligheid te tonen door het op z'n minst te begrijpen. Vanuit sommige gezichtspunten volgen veel adopties het patroon van opgelegde hulp. Het kind groeit op in (of staat op het punt geboren te worden in) een omgeving die vanuit een extern gezichtspunt kansarm lijkt. Bij veel internationale adopties - maar ook bij binnenlandse adopties - worden kinderen vaak geadopteerd uit verarmde gezinnen in welgestelde gezinnen, uit onveilige buurten in veiliger buurten, en uit minder normatieve gezinsomstandigheden in omstandigheden die als meer "normaal" worden beschouwd. In "Beesten van de Zuidelijke Wildernis" wordt de hulp met geweld opgedrongen. Dat zou niet het geval moeten zijn bij adopties - maar helaas lijkt dat soms wel het geval te zijn. Veel moeders delen hun verhalen online over het feit dat ze gedwongen of emotioneel onder druk worden gezet om hun baby's af te staan.

Het is geen gemakkelijk verband te leggen, en voor sommigen is het geen gemakkelijk standpunt. En het geldt ook niet voor elke situatie. Het punt van de film is niet, "opgelegde hulp is slecht." Het punt van deze recensie is niet "Adoptie is slecht." Veel biologische ouders gaan vrijwillig over tot adoptie; de moeilijkheid die inherent is aan het maken van

een adoptieplan is op zich geen bewijs van dwang of van een slechte beslissing. Adoptie is niet slecht. Het kan een zeer positieve zaak zijn.

Maar de film roept wel twee zeer krachtige vragen op die elke toekomstige adoptiefamilie, en elke adoptieprofessional, zou moeten overwegen. Hier zijn ze: "Hoe weet ik zeker dat het bureau waarmee ik me aansluit bij mijn leven een ethisch bureau is?" en, "Is adoptie de vorm van hulp die dit gezin nu nodig heeft, of zou het onderhoud of de financiële steun van het gezin meer in overeenstemming zijn met wat ze nodig hebben?"

Als je antwoord is: " ik wil echt alleen maar een kind, dus ik wil hier niet aan denken" - dan ben je waarschijnlijk niet klaar om de adoptie te benaderen.

Adoptie is zoeken naar ouders voor dit kind en niet een kind zoeken zodat jij je ouder kunt voelen.

